

Una nova situació

Un gran nombre de països ha reconegut l'estat palestí; alguns d'ells tan significatius com són la República Popular Xinesa i la Unió Soviètica. L'actitud positiva per part de l'ONU envers el problema, el primer contacte oficial entre els Estats Units i l'OLP no deixen net de perills l'horitzó: per una banda la resposta d'Israel a l'actitud iniciada pel seu gran aliat ha estat negativa: el primer ministre Isaac Xamir qualificava l'acció de terrible, difícil i dolorosa i que constituïa una prova seriosa per l'aliança entre els dos països; al mateix temps han coincidit significativament tots aquests esdeveniments amb una revifalla de la violència als territoris ocupats on s'han desenvolupat les accions més greus després d'un any d'Intifada amb un augment del nombre de morts palestins. Paral·lelament segueix l'acció diplomàtica d'en Yasser Arafat en uns moments que dins del consell nacional palestí sembla que hi ha una actitud favorable a la solució pacífica dels problemes, encara que l'acció d'Israel pot crear evidentment crear problemes dins de l'OLP per afavorir els seus arguments, i fins i tot imputar accions terroristes als contraris. A Israel després de les darreres eleccions no s'ha aclarit el panorama polític el suficient pel que fa a la formació d'un gabinet d'unitat nacional amb la participació del Partit Laborista contra l'intent de formalitzar l'aliança del Likud amb els anomenats Haredi —Partits Religiosos— la qual cosa radicalitzaria encara més la política d'Israel ■

Enric Crusat i de Abaria

PALESTINA 88

No hi ha dubte que el 1988 ha estat un any important per a l'evolució del conflicte a l'Orient Mitjà, particularment en l'aspecte més específic de la confrontació entre Israel i l'OAP, constant de fa dècades, derivada de les condicions en què va néixer l'Estat d'Israel. Només que prenguem la dècada dels vuitanta com a referència, veurem com aquest conflicte ha seguit una evolució feta de paradoxes, per arribar a una situació sense precedents. Al juny de 1982, el govern Likud dirigit per Begin i Sharon, creient-se al cim de la seva força, invadeix el Líban fins arribar a Beirut, per trobar-se en pocs mesos, que tot el projecte s'ensorrava trepitósament, fracassa la temptativa d'instalar un govern cristià incondicional d'Israel (amb l'assassinat de Bechir Gemayel); es demostra molt aviat que no es pot tractar de la qüestió libanesa sense Síria, sense Assad; i la sortida de l'OAP de Beirut, de Sabra i Xatila (al setembre de 1982) fins a les guerres entre milícies musulmanes (de 1983 fins qui sap quan), havia obert una caixa de trons, amb la proliferació de grups pro-iranians com els

Hezbollah, sense poder impedir noves accions contra Israel des del sud del Líban. És a dir, a desembre de 1988, per Israel, la qüestió libanesa és on era al 1982, si no pitjor. Arafat, per la seva banda, derrotat i expulsat de Beirut al 1982 i de Trípoli al 1983, perseguit i amenaçat pel Mossad, pels agents siris, pel grup Abu Nidal, de desfeta en desfeta, gràcies a la intifada (iniciada espontàniament), ha capgirat la situació i ha demostrat varies coses: una, a Síria i Israel, que els palestins dels territoris ocupats només se senten representants per Arafat i només ell; dues, que de la suma de desfetes militars en pot sortir una victòria diplomàtica, com ha estat la creació de l'Estat palestí a l'exili, sense govern i sense territori; tercer, ha posat a Israel en una situació d'aïllament internacional sense precedents, accentuada pel seu propi apropament als Estats Units. A canvi, ha hagut de demostrar la maduresa de reconèixer Israel, negociar amb els Estats Units, apropar-se a la CEE, i, sobretot, condemnar sense cap ambigüitat tota forma de terrorisme ■

Pere Vilanova